

Η ιστορία της διακοινοτικής σύγκρουσης μπροστά στην προοπτική της επανένωσης (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα των [Φάλιων](#) στις 07/01/09.

Περιεχόμενο

Η ιστορία της διακοινοτικής σύγκρουσης μπροστά στην προοπτική της επανένωσης

Να μας περιπαίζουν για τζείνα που εν εζήσαμεν. Όι όμως να μας φκάλουν πελλούς τζιαι για τζείνα που εζήσαμεν!

(Ανώνυμος αναφερόμενος στις “φασαρίες”)

Δεν είναι τυχαίο που άνοιξε επιτέλους ο διάλογος και για τις σκοτεινές πτυχές της σύγχρονης κυπριακής ιστορίας. Η συζήτηση για τα γεγονότα της διακοινοτικής σύγκρουσης είναι απαραίτητο συστατικό στοιχείο της διαδικασίας της επανένωσης. Επειδή μια κοινωνία που θέλει να αλλάξει το μέλλον της οφείλει να επανεξετάσει το παρελθόν της. Πάντως κρίνοντας από τις αντιδράσεις των δυνάμεων του διχοτομικού στάτους κβο, πρέπει να είμαστε σε καλό δρόμο.

Η αντίδραση των εθνικιστικών κύκλων σήμερα βασίζεται στη θέση ότι την αποκλειστική ευθύνη για τις συγκρούσεις την φέρει η Τουρκία και η TMT (εξού και ο πολιτικός όρος τουρκο-ανταρσία) και ότι δεν έγιναν εγκλήματα από ε/κ πλευράς, ή αν έγιναν, ήταν παράπλευρες απώλειες της δίκαιης προσπάθειας υπεράσπισης του κράτους. Ο πραγματικός τους στόχος είναι η υπεράσπιση και αθώωση των πολιτικών τους προγόνων που τεκμηριωμένα έδρασαν ένοπλα κατά της άλλης κοινότητας. Για να το πετύχουν αυτό πρέπει να καταφέρουν να περάσουν τη δραστηριότητα των εθνικιστικών ομάδων της περιόδου 1960-1974 και ειδικότερα της περιόδου 1960-67 ως “εθνική δράση”. Αυτό προϋποθέτει την επιβολή της αντίληψης ενός συγκρουσιακού διπόλου μεταξύ των δύο κοινοτήτων τόσο στο παρελθόν όσο και στο παρόν, έτσι ώστε να ερμηνευτεί η δράση των παράνομων ενόπλων ως το ενεργό τμήμα της εθνοτικής κοινότητας που έδρασε εκ μέρους του συνόλου της κοινότητας. Η δράση των παραστρατιωτικών επενδύεται με την αγωνιστική ρητορική έτσι ώστε να αποκτήσει το “εθνοσωτήριο” περίβλημα του “προστάτη”.

Βέβαια αυτό δεν είναι εύκολο εγχείρημα. Γιατί δεν πρέπει να αποδεικτεί μόνο ότι υπήρχαν δυο συγκροτημένες πολιτικά και αντιμαχόμενες στρατιωτικά εθνοτικές κοινότητες (η πλειοψηφία που έλεγχε το κράτος και η μειοψηφία που το αντιμαχόταν), αλλά κυρίως ότι υπήρχε μια τέτοια εθνική ενότητα και ομοψυχία στο εσωτερικό της ε/κ κοινότητας που επιδοκίμαζε τη δράση των ενόπλων. Για αυτό και οι συνεχείς και αδιάκοπες αναφορές σε δημοσιεύματα της “Χαραυγής” στοχεύουν στην πολιτική νομιμοποίηση της δράσης των εθνικιστικών κύκλων. Ο στόχος είναι διπλός. Από την μια να ενταχτεί το ΑΚΕΛ στην “εθνική” οπτική που προσπαθούν να επιβάλουν και από την άλλη να διαχυθεί η ευθύνη για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τους εθνικιστικούς κύκλους σε ολόκληρη την

κοινότητα, έτσι ώστε όχι απλώς να μείνουν ατιμώρητα, αλλά και να εξοριστούν από την συλλογική μνήμη ωσάν να μην έγιναν ποτέ.

Η ιστορία όμως δε διαγράφεται. Και ούτε μπορεί να παραποιηθεί έτσι απλά με επιλεκτικές αναφορές σε δημοσιεύματα της “Χαραυγής”, που παγιδευμένη όπως βρέθηκε τότε δεν καταδίκασε όσο έντονα έπρεπε τη δράση της ένοπλης εθνικοφροσύνης. Τότε βέβαια μιλούσαν τα όπλα των εθνικιστών (κυρίως ενάντια σε αμάχους, αφού οι θρασύδειλες εθνικιστικές δυνάμεις δε συγκρούονταν στην πραγματικότητα μεταξύ τους, αλλά δολοφονούσαν κυρίως αθώους ομήρους της αντίπαλης κοινότητας) και επέβαλλαν τη σιωπή στους υπόλοιπους. Σήμερα ήρθε η στιγμή να μιλήσουν αυτοί που σιωπούσαν τόσα χρόνια και στις δυο κοινότητες. Επειδή η επανένωση προϋποθέτει και μια διαδικασία κάθαρσης μέσα από την αποκάλυψη της αλήθειας και την πολιτική καταδίκη των εγκληματιών. Όσο αυτή η πολιτική καταδίκη καθυστερεί τόσο θα καθυστερεί και η διαδικασία της επανένωσης. Επειδή τα εγκλήματα έχουν συντελεστεί και έχουν περάσει στη συλλογική μνήμη της άλλης κοινότητας, χρειάζεται μια επίπονη προσπάθεια δημόσιας παρουσίασης και καταδίκης τους εντός της κοινότητας, έτσι ώστε να αποδοθούν στους αυτουργούς τους και να πάψει να πλανάται το φάντασμα της συλλογικής ευθύνης πάνω στην ε/κ κοινότητα. Το ίδιο βέβαια οφείλει να πράξει και η τ/κ κοινότητα.

Σήμερα οι συνθήκες είναι πολύ διαφορετικές. Ο εθνικισμός και στις δυο κοινότητες έχει υποχωρήσει σε σημαντικό βαθμό καθώς έχει ξεπεραστεί ήδη από την ιστορία. Σε αυτό το πλαίσιο οι δυνάμεις της διακοινοτικής συμφιλίωσης και της επανένωσης της χώρας μπορούν και πρέπει να επιφέρουν στον εθνικισμό την τελειωτική, πολιτική του ήττα. Και αυτή η ήττα του εθνικισμού σε πολιτικο-ιδεολογικό επίπεδο, προϋπόθεση της διαρκούς ειρήνης, περνά μέσα από την καταδίκη των εθνικιστικών εγκλημάτων που συντελέστηκαν σε εποχές που οφείλουμε να διασφαλίσουμε ότι έχουν περάσει ανεπιστρεπτί.

Γρηγόρης Ιωάννου

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2000-2009](#), [2009](#), [Φάλιες](#), [Ελευθεριακό Δίκτυο στην Πόλη \(Ομάδα\)](#), [Λευκωσία \(νότια\)](#), [Λευκωσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:falies:fasaries>

Last update: **2026/01/30 10:00**

